

א' מנחם אב ה'תשע"ט 2.8.19

מגזין מס' 538

ערב שבת פרשת מסעי

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

המגזין מוקדש לעילוי נשמת - סופיה שמחה בת חיים ומתילדה ז"ל; ודליה בת חיים ושמחה ז"ל; ת.נ.צ.ב.ה.

החייב כספך

יפוצו מעיינותיך 'חוצה'

תמליל מעובד מתוך שיעורי הרב כלב

כשהאדם נמסר לגמרי בידי אהבת עצמו האנוכית, הופך הוא למעין 'מוטציה' המתכחשת לאמיתת פשטות החיים. ובמילא, במצב שכזה ניטלים ממנו הרצון והיכולת להתבונן ולהבחין כי המציאות כולה מתחדשת בכל רגע ורגע ממש...

קרש ההצלה לטובע באוקיאנוס של העדר המשמעות הוא גילוי ה'יחידה' שבנפש - עצם נקודת החיים שלמעלה מכל כוחות הנפש, למעלה גם מכח הרצון.

אמנם הדרך להמשיך ולגלות נקודה עצמית זו (שענינה אור חדש המרפא את כל תחלואי הנפש) היא - התעסקות האדם בענינים גשמיים מתוך כוונה לבררם ולזככם, על ידי שישתמש בהם לשם שמים!

לוח שיסורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

שימו לב - שיעור חדש בירושלים: מידי יום שני בערב בשעה 21:45, יתקיים בסטודיו 'רישייפ' (רחוב דרך החורש 90 רמות ב').

☆ השיעור לנשים ולגברים ☆ דמי השתתפות בהוצאות 20 שח ☆ כיבוד קל במקום!

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.

הכניסה לישוב חמד בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, בכניסה למושב נוסעים ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית - לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר. התכנסות כיבוד ושתייה קלה מ-20:45. לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144.

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

בניין בית המקדש

הרבי מליובאוויטש קרא להוסיף בימי בין המצרים בלימוד התורה ובנתינת צדקה, ובמיוחד בלימוד עניני בית המקדש בתורה שבכתב, בתורה שבעל פה ובהלכה. על ידי לימוד זה נזכה שיתקיימו דברי המדרש: "לך אמור להם ויתעסקו לקרות צורת הבית בתורה, ובשכר קרייתה, שיתעסקו לקרות בה, אני מעלה עליהם כאילו הם עוסקים בבניין הבית".

עולם כמנהגו נוהג

אך השאלה הנשאלת כאן היא, למה חשוב כל כך שבית המקדש ייבנה גם בידי אדם? אם בין כך יהיו דברים שיהיו מוכרחים לבוא מהשמיים, מדוע לא יבוא הבית בשלימותו מלמעלה? ההסבר הפשוט לכך הוא, שבניית בית המקדש היא אחת מתרי"ג המצוות, ולכן הוא חייב להיבנות על ידי המשיח, כנציגו של עם ישראל. אולם בתורת החסידות אנו מוצאים הסבר מעמיק יותר. הרמב"ם פותח את פרק י"ב מהלכות מלכים במלים: "אל יעלה על הדעת שבימות המשיח ייבטל דבר ממנהגו של עולם, או שיהיה שם חידוש במעשה בראשית; אלא עולם כמנהגו נוהג". (מדובר, אגב, על התקופה הראשונה של ימות המשיח; בתקופה השנייה אכן ישתנו סדרי העולם). הרמב"ם אינו מדגיש זאת באקראי. חשוב לו לומר זאת, כיון שבכך באה לידי ביטוי מעלתה של הגאולה.

המדרש אומר, שכוונת הבריאה היא – "נתאוה הקב"ה להיות לו יתברך דירה בתחתונים". רצון ה' הוא, שהעולם הגשמי, התחתון והמוגבל יהיה 'דירה' לאורו האין סופי. אין זה חידוש שבעולמות העליונים, הטהורים והנאצלים, מאירה האמת האלוקית. התכלית היא, שגם בעולם הזה התחתון והנחות תאיר אמת זו במלוא זוהרה וביתר שאת.

שתי דיעות בדברי חז"ל

אנו מצפים לבוא המשיח ולבניין בית המקדש השלישי.

איך ייבנה הבית הזה, האם בידי אדם או בידי שמיים? בדברי חז"ל יש על כך שתי דיעות: דיעה אחת אומרת שהבית השלישי קיים כבר עכשיו בשמיים, ובבוא העת יירד ויעמוד על מקומו; הדיעה השנייה

(המובאת גם ברמב"ם כהלכה פסוקה) אומרת, שבית המקדש השלישי ייבנה על ידי המלך המשיח.

רבים מסבירים, שלאמיתו של דבר אין סתירה בין שתי הדיעות הללו: יהיו בבית המקדש השלישי דברים שייבנו בידי אדם, ויהיו בו דברים שיבואו מוכנים מהשמיים. בדרך זו גם מוסברת העובדה, שמסכת שלימה מפרטת את מידותיו של בית המקדש השני, שמטרתן לשמש בסיס לבניין הבית השלישי, וזאת בשעה שבספר יחזקאל מובאים פרטים שונים אודות מבנהו של בית המקדש השלישי, והם שונים מצורתו וממבנהו של בית המקדש השני – אלא שעלינו לבנות את הבית השלישי על פי מתכונתו של הבית השני, והשינויים שעליהם מדובר בספר יחזקאל, יבואו מהשמיים.

בתחתונים', במובנו האמיתי של המושג. העולם שיהיה 'דירה' לה' לא יהיה אותו עולם תחתון שבו למדו יהודים תורה וקיימו בו מצוות, אלא עולם עליון יותר. ואילו הכוונה העליונה היא, שדוקא העולם הזה הגשמי והתחתון, על כל גדריו והגבלותיו - הוא עצמו יהיה 'דירה' לקב"ה. הגילוי האלוקי המופלא של ימות המשיח, יאיר איפוא בעולם זה כמות שהוא!

זהו גם ההסבר הפנימי לכך שהמשיח הוא זה שיצטרך לבנות את בית המקדש השלישי. הכוונה היא שהגילוי האלוקי יבוא אל תוך המציאות הגשמית, כפי שהיא נעשית על ידי מעשי בני אדם. רק לאחר שבית המקדש ייבנה על ידי המלך המשיח, יבואו ויירדו מהשמיים כל הדברים שאינם יכולים להיעשות על ידי בני אדם.

תפקיד זה הוטל על העם היהודי. על ידי העבודה בלימוד התורה ובקיום המצוות, אנו מכשירים את העולם להיות ראוי לגילויה של האמת האלוקית. לעת עתה אין אנו רואים את אשר מתחולל בעולם כתוצאה מעבודת התורה והמצוות, ולכן אנו מצפים לימות המשיח, שאז יוסרו המסכים המסתירים, ונראה כולנו כיצד הוכן העולם להיות 'דירה' לקב"ה, שיירד לשכון בו במלוא הגילוי.

לא עולם אחר

משום כך חשוב להדגיש, שהעולם שיהיה בימות המשיח לא יהיה עולם שונה מהעולם שלנו; שהרי אם יהיה זה עולם אחר, עולם נעלה יותר - לא תהיה זו 'דירה

דברים שכדאי לדעת על בית המקדש

- הוא המקום הקדוש ביותר בכל העולם.
- השכינה לא זזה לעולם ממקום המקדש (ב'שמות רבה' פרשה ב', ב' נאמר: "לעולם אין השכינה זזה מכותל המערבי").
- בזמן שבית המקדש היה קיים, לא רק עם ישראל היה חש בקדושה האלוקית ששרתה במקום. אף אומות העולם היו משגרים קרבנות ומתנות לבית המקדש.
- עשרה ניסים גלויים נעשו בבית המקדש, ומהם: לא נראה זבוב בבית המטבחיים, מעולם לא ניצחה הרוח את עמוד העשן שהיטמר בצורת עמוד ישר מן הקטורת, ולא כיבו הגשמים את האש שעלתה מעצי המערכה שעל גבי המזבח, ולא הסריח בשר הקרבנות.
- בזמן שהיה בית המקדש קיים היתה חובה על כל איש ישראל 'לעלות לרגל' שלוש פעמים בשנה לבית המקדש: בפסח, בשבועות ובסוכות. גם בזמננו משתדלים לעלות לכותל המערבי בשלושת הרגלים האמורים.
- בית המקדש הוא מקום הקרבת הקרבנות. אדם שחטא בשוגג, היה עליו להביא קרבן חטאת. מי שארע לו נס או שמחה משפחתית - היה חייב להביא קרבן תודה. כמו כן הוקרבו 'קרבנות תמיד' בכל יום וקרבנות מוספים בשבתות, בראשי חודשים ובחגים.

הסיפור השבועי

מט' באב לפורים

האיש הניף ידו בביטול ודחה בשאט נפש את דברי התוכחה. "מה לי ולאירוע שהתרחש לפני אלף ושבע מאות שנים!", אמר בבוז. "וכי אני אשם בחורבן בית המקדש ועלי להפסיד פרנסה ולהתאבל?".

הרוחות בקהילה היהודית סערו. התנהלותו החצופה של האיש פגעה ברגשות הציבור כולו. ואולם דוקא המרא דאתרא, שאליו היו נשואות עיני הכול, שתק והורה לציבור להבליג על המעשה המחפיר.

חלפו הימים. שנה חדשה פרשה את כנפיה, ואחר כך באה עונת החורף. הכול שכחו את רמיסת תשעה באב על ידי בעל הקונדיטוריה.

התקרב ובא יום הפורים. הרחוב היהודי לבש ססגוניות. יהודי קהילת קהיר נהגו לקנות ביום הזה דברי מאפה רבים, ולשלבם במרכז משלוחי המנות ששיגרו איש לרעהו ואישה לרעותה.

בימים שלפני פורים היו ידי האופים מלאות עבודה. המומחים שבהם נהגו לקרוץ תופינים בדמויותיהם של גיבורי מגילת אסתר, ולהפליא בעוגות עשירות בטעמיהן, ומעוטרות עיטורים מרהיבים. היצירות האפיות הועמדו לתצוגה, ושובו את דמיונם של העוברים והשבים. רק האמידים שבין אנשי הקהילה יכולים היו להרשות לעצמם לקנות את המוצרים הייחודיים הללו. ימי הפורים היו התקופה הרווחית ביותר בשנה בעבור האופים היהודים.

יומיים לפני הפורים הופיעו שני שוטרים חמורי סבר בפתח הקונדיטוריה של היהודי הסורר. לקול שקשוק האזיקים החווירו פניו של האיש. בטרם הספיק לפצות

בארשת פנים רצינית יצאו היהודים באותו בוקר של תשעה באב לתפילת שחרית בבית הכנסת. נעלי עץ לרגליהם וצער החורבן על פניהם. ופתאום הכה באפיהם ריח עז של דברי מאפה טריים. הם נדהמו למראה עיניהם: הקונדיטוריה הכשרה, בבעלות יהודית, היתה פתוחה כבכל יום!

בעליה של הקונדיטוריה, ששכנה בלב העיר, היה יהודי שהחל לזלזל במצוות, והתקשה לוותר על הרווחים של יום עבודה. חמדת הממון שיבשה עליו את דעתו. באותו בוקר פתח את הקונדיטוריה כבכל יום.

ההלם בקרב בני הקהילה היה גדול. פריצת גדר כזו לא נראתה בקהילת קהיר מעולם. הידיעה הועברה במהירות אל רב הקהילה, וזה מיהר לשגר שליחים לקונדיטוריה הסוררת ולבדוק אם אכן אמת הדבר.

השליחים הבהולים שבו ובפיהם ההודעה הכאובה כי אכן הקונדיטוריה פתוחה בתשעה באב ושוקקת לקוחות. "צונו עליו לסגור מייד את החנות!", הרעים הרב בקולו. השליחים שבו אל המאפייה, והעבירו לבעליה את המסר החד משמעי. האיש הרים את פרצופו מקערת הלישה שבה עיבד גוש בצק גדול, והביט בלעג בשני השליחים חמורי הסבר. "לא אסגור!", אמר באטימות. "הסתלקו מכאן".

"זה יום חורבן בית המקדש!", ניסו השניים לדבר על לבו. "דורות של יהודים צמים ומתאבלים ביום המר הזה, שבו נשפך דמם של מיליוני יהודים ובעקבותיו התפזרנו בכל קצוות הארץ, ואתה בועט ברגל גסה בכאבו של עם ישראל!".

פה כבר נכבלו ידיו. "במה חטאתי?", שאל בתדהמה, "מדוע אתם עוצרים אותי בערב פורים דוקא, בעונה העמוסה ביותר בשנה?"

השניים התעלמו ממחאותיו הקולניות, ובארשת פנים נחושה גררו אותו אל בית המעצר. "מה פשע פשעתי?", התחנן האיש ושאל.

"איננו יודעים", השיבו לו השוטרים, "נצטוונו לכלוא אותך בפקודת רב הקהילה".

באותה עת נהנה רב הקהילה מסמכות שלטונית רחבה, ואף ניתנה לו הרשות לעצור יהודים מבני הקהילה בבית המעצר המקומי, על פי שיפוטו האישי. זה היה גורלו של האופה, שהושלך לתא מעצר בלי שידע כלל במה הואשם.

ישב האיש בתאו תוהה לפשר הדבר. כמה פעמים ביום נכנס הסוהר אל התא והכניס אליו מזון ומשקה, אך לא אמר דבר. האופה אף לא זומן לחקירה. כך עברו עליו יום ועוד יום. גם את יום פורים בילה בכלא. ופתאום נכנס הסוהר, פתח את דלת התא ושילחו לחופשי.

תשוש ונסער מהחוויה הקשה שעבר מיהר האופה אל ביתו של הרב. הפעם היו צעדיו מהוססים, וגם זקיפות הקומה שאפיינה אותו נעלמה. גבהות הלב שבה נהג תמיד הסתלקה ממנו.

"מדוע ציווית לשים אותי מאחורי סורג ובריח, ועוד בתקופה העמוסה ביותר בעבורי במהלך השנה?", שאל את הרב בקול כנוע. פניו היו מושפלות והזחיתות מהן והלאה. ניכר היה כי הבילוי בן כמה הימים במאסר נתן בו את אותותיו.

"אומר לך את הסיבה למעצרך", השיב הרב בניחותא. "זוכר אתה כי סירבת לבקשתי לסגור את חנותך בתשעה באב?"

האיש קימט את מצחו, ואז הנהן בבושת פנים. "אבל למה דוקא עכשיו, בימי הפורים, המספקים לי פרנסה לכל השנה?", רטן בזעף.

"וכי מה מיוחד בפורים?", הגיב הרב בטון מיתמם. "מדוע אירוע שקרה לפני שנים אמור לגרום ליהודים בימינו לנהור למאפייה שלך ולקנות דברי מאפה במחירים מפולפלים?"

האיש הרכין את ראשו בבושה. דבריו הנוקבים של הרב הוסיפו להלום בו: "מי שאיננו מתאבל בתשעה באב על האסון שהתרחש לפני דורות רבים, אינו ראוי לחגוג ולשמוח על נס שקרה אף הוא לפני שנים רבות". האופה עזב בשתיקה את חדרו של הרב. מעתה והלאה המאפייה שלו לא נפתחה עוד בתשעה באב. הלך נלמד.

(על-פי 'אהל אברהם')

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

מחנך דגול - הוא זה המעמיד מחנכים

הקניית ערכי אמת באופן שיקלט בפנימיותם של תלמידים, בפרט בגיל הרך, תלויה רק במחנך רגיש הנזהר בכבודו של כל חניך וחניך.

”זאת התורה אדם” (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת מסעי

מסעות בני ישראל במדבר

פרשת מסעי חותמת את ספר במדבר, החומש הרביעי מחמשת חומשי תורה.

התורה מונה בפרשתנו את ארבעים ושניים מסעותיהם וחניותיהם של בני ישראל בארבעים שנות נדודיהם במדבר. החל מיציאתם ממצרים בחמשה עשר לחודש ניסן, בהותירם את המצריים קוברים את מתיהם הבכורים, ועד לחנייתם על גדת נהר הירדן המזרחית בערבות מואב.

בתוך מניין המסעות, מזכירה התורה את מיתת אהרן בראש חודש אב בשנה הארבעים לצאתם מארץ מצרים, והוא בן 123 שנה. כמו כן מרמזת התורה אודות הכנעני המנצל את האבל ושברון הלב על מות אהרן, כדי לתקוף את בני ישראל בשעתם הקשה בנסיון להביסם בקרב.

גירוש הזרים וגילוליהם מן הארץ

ערב הכניסה לארץ מצוה הקב"ה את משה למסור לבני ישראל באזהרה חמורה כי כדי לחיות בארץ בבטחון ובשלווה, יהיה עליהם להכרית כליל את סממני העבודה הזרה של יושבי הארץ ואת אליליהם. יתירה מזו, מוסיף הוא ומזהיר, כי אם לא ישמידום כליל יהפכו הנשואים מיושבי הארץ ברבות הימים לצרי ישראל, וגילוליהם לפיתוי ולפגע רע רוחני.

פירוט גבולות הארץ המובטחת

ה' מפרט בפני משה את גבולות הארץ, על פיהם יתנהל

מסע כיבושה. בתוך גבולות אלה יתנחלו בני ישראל למעט בני השבטים ראובן, גד וחצי שבט המנשה, אשר נחלתם, כאמור, בעבר הירדן המזרחי.

ראשי העם האחראים על חלוקת הארץ

עוד בטרם החל מסע הכיבושים, קובע ה' מראש מי יהיו ראשי העם אשר יחלקו את הארץ לשבטי ישראל. ומפרטת התורה כי בראש העם יעמדו אלעזר הכהן ויהושע בן נון, ותחתם נשיאי השבטים המוזכרים בשמותיהם.

מגרשים וערי מגורים לשבט לוי

הלוויים, שלא כשאר השבטים, אינם נוחלים חלק בארץ. מקומות מגוריהם מפוזרים ואינם כוללים שטחי מרעה וחקלאות כיון שאין עיסוקם אלא בעבודת הקודש ובלימוד התורה. בני שבט זה מיוחדים להם ארבעים ושמונה אזורי התיישבות בישראל, ובהם שש 'ערי מקלט' להורגים בשגגה.

שש ערי המקלט

התורה מבחינה בין רוצח בכוונה תחילה שעליו לעמוד לדין (ובאם יורשע במשפט - דינו מיתה), לבין הורג בשגגה. השוגג אינו מחויב בדין, אך כדי להינצל מנקמת קרובו של הנהרג (גואל הדם) עליו לנוס עד למשפטו אל אחת משש ערי המקלט - שלוש בעבר הירדן המזרחי, ושלוש נוספות בגדתו המערבית. כאשר נפסק בבית דין כי הרצח היה בשגגה, אזי אוסרת התורה לנקום באיש השוגג

כל זמן ששוהה הוא בעיר מקלט (ערי המקלט מיועדות רק להורג בשגגה), שם הוא מוגן מפני נקמת גואל הדם. אמנם, יציאתו מעיר מקלטו לחזור לעירו בבטחה תתאפשר רק לאחר מות הכהן הגדול. ובאם יצא מעיר המקלט קודם מות הכהן הגדול – דמו בראשו. בין הדברים מפרטת התורה כמה מהדינים בנושא זה: הרוצח במזיד, והעידו שני עדים על מעשהו – דינו מוות, ועל גואל הדם להורגו; כך הוא גם לגבי אדם שארב לשונאו ורצחו; על העדים לוודא כי הרוצח היה מודע היטב להתראתם; התורה אוסרת להרוג אדם על פי עדותו של עד אחד; חובה להמית את הרוצח במזיד ואין לפוטרו מעונשו תמורת תשלום דמי כופר לכפרתו; כמו כן על

הרוצח בשגגה להמלט לעיר מקלט וגם במקרה זה אין להמיר זאת בכופר.

נישואי בנות צלופחד לבני שבטן בלבד

לאחר שנפסק, כמסופר בפרשת פינחס, כי בנות צלופחד זכאיות לרשת את נחלת אביהן (שמת בלא שהותיר בנים), נוצרת בעיה חדשה: אם תנשאנה בנות שבט אחד לגברים משבט אחר, תעבור ירושת נחלתן לשבט אחר! ואכן על מנת לפתור בעיה זו מצוה משה את בנות צלופחד שלא תנשאנה אלא לגברים מבני שבטן, כדי שלא תעבור נחלתן לשבט אחר.

בסיום פרשתנו מספרת התורה אודות נישואי בנות צלופחד, כציווי משה, לבני דודיהן מבני שבטן.

ההכנה והכלי לשמחת חיים ובריאות הנפש

הדכאון, הכבודות, העצלות וכדומה, ענינם התגברות אנוכיות האדם המרוכז אך ורק בעצמו...
ובמילא, באם חפץ האדם באמת להיחלץ מאזיקי כיווץ חשיכת נמיכות הרוח, עליו למסור נפשו על שכחת עצמו לטובת ההתחשבות באחרים, להתעניין במצבם ולסייע כפי יכולתו.

התחדשנו!

בוטאו לבקר
באתר המשודרג
www.tanyaor.com

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

 עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

לא סתם סימן

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

שש מצוות תמידיות

בפרשת מסעי הקב"ה מצוה להכין בארץ ישראל שש ערי מקלט, שנועדו לקלוט את מי שהכה נפש בשגגה, וכך נאמר: "שש ערי מקלט תהיינה לכם". בספר 'החינוך' מפורטות שש מצוות שהאדם נדרש לקיימן בכל עת – "מצוות שחיובן תמידי, לא ייפסק מעל האדם אפילו רגע אחד כל ימיו". והנה, ניתן שם סימן, כדי לזכור שמדובר בשש מצוות – "שש ערי מקלט תהיינה לכם".

נשאלת השאלה, מדוע נבחר דוקא הפסוק הזה, העוסק בעניינים שליליים (בהריגת נפש בשגגה), כסימן למצוות שחיובן תמידי?! הלוא אילו היתה המטרה לציין פסוק שבו מוזכר המספר שש, היה אפשר להביא פסוקים אחרים, כמו הפסוק המדבר על אבני החושן – "שישה משמותם על האבן האחת" (שזה עניין של קדושה הקשור עם המשכן והמקדש).

תיקון תמידי

עלינו לומר שיש קשר פנימי בין שש המצוות התמידיות לבין עניינן של ערי מקלט, שנועדו לקלוט אל מי שהרג נפש בשגגה. המצוות נועדו לפעול עניינים של תיקון וזיכוך בעולם. המצוות שחיובן תלוי בזמן ובמקום, נועדו לתקן עניינים שגם הם תלויים בתנאי זמן ומקום. אם בזמן מסויים ובמקום מסויים לא חלה החובה לקיים את המצוות, משמעות הדבר היא, שבזמן זה או במקום זה אין דברים שיכולים להיתקן על ידי המצוות הללו. לעומת זה, המצוות שחיובן תמידי באות לתקן דבר כללי שקיים כל הזמן, ואינו משתנה בשינויי הזמן והמקום.

החטא הכללי

הדבר שתיקונו הוא תמידי, עד לעתיד לבוא, הוא עניין המוות, שנגזר על העולם לאחר חטא עץ הדעת. דבר זה הוא כללי ומקיף כל כך, עד שאפילו צדיקים צריכים לעבור את השלב של "כי עפר אתה ואל עפר תשוב". מכאן אנו יכולים לראות עד כמה זה עניין כללי, שתיקונו צריך להיעשות בכל זמן ועל ידי כל אחד ואחד מישראל.

לכן מבאר רבנו הזקן שמאמר חז"ל "מצוות בטלות לעתיד לבוא" אמור על זמן התחייה, אבל קודם זמן התחייה, אפילו לאחר שיבואו ימות המשיח, לא יתבטלו המצוות. כי כל עוד האחרון מבני ישראל לא עבר את השלב של "כי עפר אתה ואל עפר תשוב", עדיין קיים שמץ מחטא עץ הדעת, וממילא נדרש התיקון על ידי המצוות.

חטא – רק בשגגה

עתה יובן מדוע הפסוק המדבר על ערי מקלט הוא הסימן למצוות שחיובן תמידי: המצוות הללו באו לתקן את הפגם התמידי של המוות. כשיהודי מתקשר עם הקב"ה, על ידי המצוות הללו, הוא מתחבר עם מקור החיים, ועל ידי זה מתקן את פגם המוות.

וההדגשה היא, שעניין המוות מיוצג דוקא בערי המקלט, שנועדו לקלוט הורג נפש בשגגה. כי גם החטא, אצל יהודי, אינו אלא שגגה. כשם שהחטא הראשון, חטא עץ הדעת, בא בגלל הפיתוי של הנחש, כך כל חטא נגרם על ידי פיתויו של יצר הרע, ואילו היהודי מצד עצמו אינו שייך לענייני חטא ועוון, מכיון שנפשו קשורה עם הקב"ה קשר בל ינתק.

(מתוך אתר צעירי חב"ד, chabad.org.il)

על פי 'תורת מנחם' כרך כ"ב

חסידות על הפרשה מסעי

לעולם הזה, שבו עומדת הנשמה במאבק תמידי בין הטוב להרע. רש"י מצביע כאן על שלושה דברים היוצרים את האפשרות לבחירה חופשית בין טוב לרע. "ישננו" - שינה (שבה מסתלקת הנשמה מהגוף) רומזת על צמצום והסתר פנים, המאפשרים בחירה ברע.

"הוקרנו" - דהיינו "צינון" הגבורות בבחינת "שיתף עמו מידת הרחמים", דבר המאפשר את הבחירה בטוב. "חששת את ראשך" - היינו השכל של הנפש הבהמית, ה"לעומת זה" של השכל דנפש האלוקית. העובדה שהנפש הבהמית היא לא רק בעלת מידות אלא גם בעלת שכל, מעמידה אותה כ"שווה מול שווה" עם הנפש האלוקית, וכך מתאפשרת בחירה חופשית ביניהן.

(לקוטי שיחות' כרך יח)

מסע הדורות מגלות לגאולה פרשת מסעי

פרשת מסעי נקראת לעולם בימי בין המצרים. חושך הגלות אינו אלא הכנה והקדמה לאור הגאולה, וכך המשמעות הפנימית של מסעות בני ישראל היא - מסע הדורות מגלות לגאולה; מהמדבר שהוא סמל הגלות, ל"ירדן יריחו", רמז למשיח שעליו נאמר (ישעיה יא), "והריחו ביראת ה'".

(מהתוועדות שבת-קודש פרשת מסעי תשד"מ)

אלה מסעי בני ישראל (לג,א) כאן ישננו, כאן הוקרנו, כאן חששת את ראשך (רש"י)

מסעות בני ישראל במדבר רומזים לירידת הנשמה

מיליוני צפיות – באתר, ביוטיוב
ובפייסבוק - בקרו אותנו:

www.tanyaor.com

סדר התנ"ך

עודה ראשונה לנפש

שבת שלום!!!

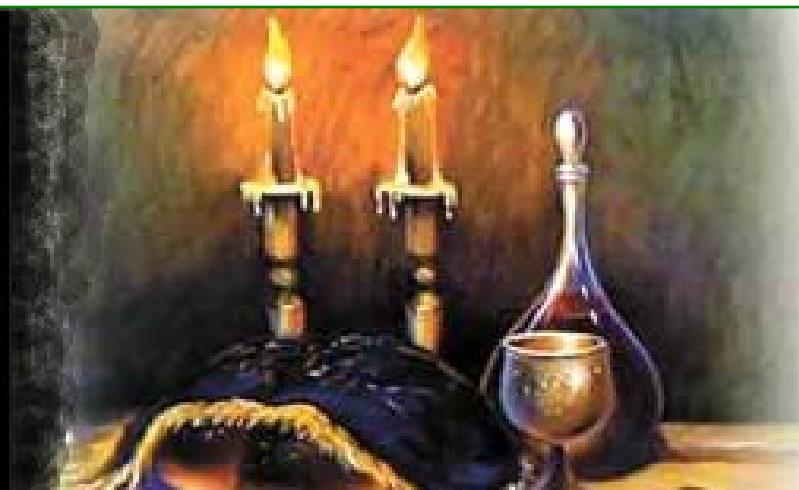
כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
ליקוט, רעיונות ועימוד: חי דמארי
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו

tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	כניסת השבת	עיר (שעון קי"ז)
20:14	19:00	י-ם
20:17	19:15	ת"א
20:18	19:08	חיפה
20:16	19:16	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, ליזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון